

КОМНАЦЬКИЙ ПЕТРО ІВАНОВИЧ

Петро Комнацький народився 1950 року на Волині, в сім'ї простих поліщуків. Родина Комнацьких була аполітичною, теми влади й політики ніколи не обговорювалися, тож майбутній дослідник запоем читав безсистемно усі книжки, що траплялися під руку. Особливо ж любив історію, навіть планував вступати на історичний факультет, закінчивши в 1966 році школу із срібною медаллю. Однак зрештою

вибір віддав точним наукам, здобувши фізико-математичну освіту в Луцькому педінституті (нині – університет імені Лесі Українки), який закінчив у 1971 році. Математичний аналіз, яким оволодів у вузі, й допоміг в майбутньому зробити свої сенсаційні відкриття, – вважає Петро Іванович. В інституті, окрім профільних дисциплін, молодий Комнацький всерйоз «підсів» на класику та на історію, де його найбільше цікавила минувшина рідного краю. В юнака вже почала вироблятися власна система самоосвіти, хоча про якийсь націоналізм тоді навіть не думав. Він був справжнім вихованцем комуністичної ідеології, довгий час таким і залишався. І хоча марксистсько-ленінській пропаганді не дуже вірив, всерйоз цікавився історією, до націоналістичного світогляду йшов ще довгих 20 років.

У 1972 році, прочитавши в журналі «Техника – молодёжи» статтю про «Велесову книгу», він навіть не здогадувався, що через 23 роки сам візьметься до дослідження цієї пам'ятки. І тема найдавнішої нашої історії червоною ниткою приведе його до незатьмареного міфами світогляду, до визнання у столичних наукових колах. Після служби у збройних силах Петро Комнацький працював учителем, був профспілковим діячем, директором кінотеатру, інженером на автотранспорті. Спробував хліба в лісопромисловості на Смоленщині, де пройшов шлях від сучкоруба до лісового бригадира із платнею чи не більшою, ніж у міністра галузі. Але згодом повернувся на Україну і переїхав жити у місто атомників Кузнецовськ, де заробляв на хліб фотокамерою.

І лише в 1994 році Комнацький знаходить нарешті своє істинне місце і покликання: влаштовується фотокореспондентом у міську газету «Вісті». З того часу журналістика стала його другим життям. У 2000 році Петро Комнацький прийнятий у Спілку журналістів України і переведений на посаду кореспондента газети. Лише тут, на рідній землі, розкрився його талант історика, дослідника і публіциста. Він пройшов свій шлях життя заради хліба насущного, і тепер торує нову, незвідану й тернисту дорогу вивчення нашої минувшини, виконання ідеології великого українця із славною історією і цивілізацією, набагато древнішою за шумерську та грецьку.

У тому ж 94-му у виданні для діаспори «Ньюз Фром Юкрейн» англійською мовою з'являється його перша публікація щодо місця розташування Атлантиди, яке дослідник відкрив не на здогадках, а на базі чисел, поданих самим Платоном (тексти цього давньогрецького філософа – єдине джерело інформації про Атлантиду). Наступного року Комнацький публікує в газетному варіанті часопису «Русь» відкритий лист Жаку Іву Кусто, директору інституту океанології в Монако, де вказує координати Атлантиди і просить їх перевірити. Водночас переклад цього листа французькою переданий адресату через генконсульство Франції. Звісно, жодної відповіді немає, бо Кусто все життя шукав затонулий острів у Середземному морі, а наш земляк вираховував, що йдеться про Крим. Тож дослідник береться за ґрунтовне текстологічне дослідження текстів Платона, яке розтягнеться на 15 років. У 1995 році в Києві Петро Комнацький зустрічається з кандидатом філологічних наук Віталієм Довгичем. Відомий журналіст і видавець багато допоміг молодому поліському колезі. Зокрема, познайомив його зі щойно виданим повним перекладом «Велесової книги» Бориса Яценка, надихнув на опрацювання теми і всі роки роботи надавав філологічну допомогу. Щоправда, Петро Іванович не знав, що ця кропітка праця займе цілих 7 років. Лише у 2002 році вийшов у світ його переклад «Влес-книги», впорядкований за власним методом як 10 родових текстів руських племен, а не хаос розшарпаних на окремі сторінки малозрозумілого тексту, як у Яценка. До речі, Комнацький – другий за значимістю після Б. Яценка дослідник цього епічного твору. Іноді творчі люди за життя змінюють не одну професію, зміряють не одну сотню кілометрів доріг світом, аж поки знайдуть роботу до душі. Але то безцінний досвід, який виробляє власний світогляд і життєве кредо. Комнацький обирає професію у 16 років, та вибрав не ту. Він з дитинства пробував віршувати, але до журналістики прийшов аж в 45 літ. Петро Комнацький має сина, внука і улюблену справу. А завдяки Платону і «Влес-книзі» має настільки широкий кругозір і оригінальний світогляд, що професор Луцького університету Леонід Калапуша, прочитавши праці дослідника, з гордістю сказав, що пишається своїм талановитим студентом. А той, тепер уже 60-літній поважний чоловік,

вважає, що своїми творчими здобутками зобов'язаний ґрунтовним знанням, отриманим в інституті, зокрема, від викладача вищої фізики Леоніда Романовича Калапуші та викладача математичного аналізу Миколи Микитовича Горбача. Він родом із Шацьких озер. Але серце тягнуло (чи доля вела) на історичну прабатьківщину: на Володимиреччину, де родина Комнацький жила до громадянської війни. Тут, на древній землі, що досі береже первозданний природній колорит та ауру предківських святинь і капищ, почала прокидатися родова пам'ять. Саме завдяки цьому, вважає козацький нащадок Петро Комнацький (прізвище свого прадіда Івана знайшов у списку реєстрових козаків Богдана Хмельницького), вдалося опрацювати величезний масив інформації про етногенез українців «Влес-книги» і відкрити координати Атлантиди.